

mus, Greg. Naz. Stelit. 2. de funere Constantii, cui obviam effusa civitas eum ad tumulum usque deduxit pompaticè, Μέρος γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκεῖνῳ τῆς πρ. τιμῆς. ΑΤ Προπομπία, sicut ΕΤ Προπομπεία, Ipsam deductionem significat, cum honoris causa alicui præimus. [Lucian. 2, 418.] Suid. annotat compositum Προπομπία scribi per ι, πομπεία vero per διφθongum. Affertur tamen et προπομπεία per διφθongum ex Hermog. (344.) pro ἡγεμονία. Rursum Προπόμπιος pro πρόπομπος usurpatum legitur ap. Theophyl. Ep. 51. Μειράκιον ἐδεδούχει, καὶ προπόμπιος ἡ φιλία, γρὰς ὑπῆρχεν Ἀβρότονον, Præibat, Deducebat. Προπομπός, ὁ, ἡ, Anteambulo, Præivus, Deductor, ut παραπομπός: vel etiam Præivus deductor. Sic autem scr. sunt, non πρόπομπος, παράπομπος. Xen. K. II. 4, (5, 8.) Τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε. Plut. Cat. Maj. 626. meæ Ed. Λαβὼν σπείρας ὀπλιτῶν πέντε καὶ πεντακοσίους ἵππους προπομπούς, A quibus deduceretur: ut Polyb. dicit παραπομπούς. Idem Plut. (8, 508.) ἤγησε προπομπούς καὶ φύλακας. Ὅπως, ἔφη, μὴ ἐπιβουλευθῶ, Anteambulones et custodes sui corporis petebat, ne insidiis opprimeretur. Vel Deductores et stipitatores. Cui similem locum habes in Θρόνος. Apud Athen. vero (552.) in h. l. Alexidis, Ἐρμὴ πρόπεμπε, καὶ Φιλίππιδου Κληρουχὲν κτῆς τ' ὄμμα τῆς μελαμπέπλου, videri possit reponendum προπομπέ: certe πρόπεμπε imperativus cum gen. junctus sicut προπόμπευε, insolens mihi videtur. ["Ad Thom. M. 11

veluti exilientium et manui occurrentium scintillarum opinionem præbet. Vel ita appellatur pestilens ἡ μετὰ πεμφίγων, Quæ cum pustulis efflorescit. Verum Gal. in eam sententiam inclinat, ut diaria intelligatur, quæ in spiritibus incensis et interdum putrentibus consistit. Quanquam et per πεμφιγώδη possit intelligi σύντοχος non putris, quam ob id Inflativam vulgus practicozum vocat, quod sanguinis calore febrili ferventia copia, venæ omnes plurimum sint inflatæ, et sanguine flatuoso ac bullante plenæ.

Πεμφίς, ἴδος, ἡ, i. q. πέμφιξ. Hes. Πεμφίδες, πομφόλυγες, πτηνῶν ψυχαί. Itidem πέμφιξ significat πομφόλυγα et ψυχήν. ["Wakef. Herc. F. 123." Schæf. Mss. Lycophr. 686.] Πεμφιδώδης i. q. πεμφιγώδης. Unde ap. Hes. Πεμφιδώδεις πυρετοί, φλυκταινώδεις, πνευμαίαι. Non dubium vero est quin ad Hippocr. l. c. respiciat, ubi πεμφιγώδεις legit Gal., itidemque exponi scribit τοὺς πνευματώδεις, vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν.

¶ Πομφός, ὁ, Eminentia cutis tumida, simulque humore redundans et rubicunda; nam Galeno Lex. Hippoc. πομφοί sunt ἐπαναστάσεις τοῦ δέρματος ὀχθώδεις τε ἅμα καὶ πλαδαραὶ καὶ ἐνερευθεῖς: quale quid et πέμφιξ significat. Utitur aut

τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκες, sc. χηρώσας γυναῖκα, A Od. T. (512.) Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Item πένθος dicitur ὄρεσθαι et ἵκειν, pro Excitari, Venire, Advenire. Il. A. (657.) οὐδέ τι οἶδε Πένθεος ὅσσην ὄρωρε κατὰ στρατόν, A. (254.) ἡ μέγα πένθος Ἀχαιῶν γαῖαν ἱκάνει, Od. Z. (169.) χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει, A. (342.) ἐπεὶ με μάλιστα καθῖκετο πένθος ἄλαστον, Il. Ω. (708.) πάντας γὰρ ἀσχετον ἵκετο πένθος, A. (362.) τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Quibus adde ex Il. (548.) Τρῶας λάβε πένθος Ἀσχετον, οὐκ ἐπικτόν. Item A. (249.) κρατερὸν ἅ ἐ πένθος Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος. Item aliquis dicitur ἔχειν vel ἀξεῖν πένθος, Il. Ω. (105.) Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρένας, [φρεσίν:] ut Hesiod. Θ. (467.) Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον. Od. A. (194.) Ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δέ φρεσὶ πένθος ἀξεί, Σὺν πότμον γούων. Sic Il. P. (139.) Εἰστήκει μέ

βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καθίσεις ἀμόρφους, καὶ κατακλίσεις ἐπιπόνους. Aliquanto ante, Οὐδὲ ἱμάτιον ἀνελήφας πένθιμον. Sic Athen. 12. Ἐν χρῶ κεκαρμένοι, καὶ στολὴν πένθιμον ἀμπεχόμενοι. Sicut vero Plut. paulo ante dicit πένθιμος κουρά, sic et Eur. Alc. (515.) Τὶ χρῆμα κουρᾷ τῇδε πένθιμῳ πρέπεις; solebant enim radere capita ad indicium maximi luctus, ut in Πένθος quoque videre est. Item in Epigr. πένθιμος ὑμέναιος, Lugubris s. Luctuosus. Sic et Epigr. Λέξατε Διογένει πένθιμον ἀγγελίην, Nuntium tristem et luctuosum. Affertur et e Plut. Οἱ ἐν τοῖς πένθιμοις, pro Qui in luctuosis et lugubribus versantur. At ex Eur. (Suppl. 1056.) πένθιμος ἀνὴρ, Vir qui lugetur. [“Valck. Hipp. p. 318. Chardon ap. Millin Mag. T. 5. an. 2. p. 487. Markl. Suppl. 1035. 1056. Jacobs. Anim. 145. Huschk. Anal. 211. Diod. S. 1, 624. 2, 624. Phryn. Ecl. 38. * Πενθίμως, Markl. Suppl. 1056. (Theod. Prodr. 21.) * Ἐπιπένθιμος, ad Charit. 652. * Πολυπένθιμος, Jacobs. Anth. 7, 165.” Schæf. Mss.]

Πενθαλέος, Luctuosus, Epigr.

Πενθὰς, ἄδος, ἡ, Luctuosa, Lugubris, Nonn. (Jo. 140, 25.) φωνή: [199, 11. 247, 27. “Ruhnck. Ep. Cr. 131.” Schæf. Mss.]

Πενθέω, Lugeo. Pro quo Poëtica epenthesi DIC

etiam Pentiremis. De quo plura Bayf. ["Ad Diod. S. 1, 675. 2, 356." Schæf. Mss. Gl. Πεντήρης, * πεντάκωπος, Quinquereimis.] Πεντηρικός, itidem Quinquereimis: ut πεντηρικά πλοῖα pro πεντήρεῖς, Quinquereimes naves. [Polyb. 1, 59, 8.3, 41, 2, 8, 3, 7. "Ad Diod. S. 1, 118. 675. 2, 251. 443. 460." Schæf. Mss.] Πεντόβολος, Qui quinque obolorum est. Scribitur ET Πεντώβολος, sicut πέμπωβολος: quod ap. Aristoph. legitur, (Ιππ. 798.) cum ait πεντώβολον ἡλιάσασθαι: nam iudicibus quinque oboli pro mercede numerabantur. [Athen. 420. ἀλλὰ κυλίκιον ὕδαρες ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου, Vini quinquobolaris. "Toup. Opusc. 1, 498. 2, 269." Schæf. Mss.] Πεντόροβον, Herbæ nomen, Diosc. 3, 157. Παιονία, ἡ γλυκύσιδον οἱ δὲ πεντόροβον. Itidem Plin. 25, 4. Vetustissima inventu pæonia est, nomenque auctoris retinet, quam quidam Pentorobon appellant, alii Glycysiden. Eadem repetit 27, 10. ["Thom. M. 207." Schæf. Mss. * Πεντογκία, * Πενταούγκιον, Gl. Quincunx.]

[* Πεντάβιβλος, Euseb. Chron. p. 70.] Πεντάγωνος, Quinque angulos habens: ut π. λίθος. Ex Aggeno de Limitibus, Cultellatus lapis qui

medimnis censi erant. At ap. Synes. de Insomn. *πεντακοσιομέδιμνος*, Qui e suis fructibus reficit medimnos quingentos. [Thuc. 3, 16. "Ad Timæi Lex. 151." Schæf. Mss.] *Πεντακοσιοστός*, Quingentesimus. [Ἡ *πεντακοσιοστή*, Aristoph. Ἐκκλ. 1007. In Schn. Lex. agnoscitur etiani * *Πεντακοσιαστός*. * "Πεντακοσιοστός, i. q. *πεντακοσίαρχος*, Etym. M." Wakef. Mss.]

Πεντήκοντα, Quinquaginta : ultima brevi, II. B. (509.) *Πεντηκοντακάρινος*, Quinquaginta habens capita, Cerberi epith. ap. Hesiod. [Θ. 312. "Ruhn. Ep. Cr. 259." Schæf. Mss. * *Πεντηκοντοκάρινος*, Schn. Lex. * *Πεντηκοντάλιτρος*, Diod. S. 11, 26. * *Πεντηκοντάπαις*, Æsch. Pr. 878. "Πεντηκοντάπαις, Rob. Eust. II. A. p. 37, 32. quod olim in textum recepi ; sed prænitet me facti. Debueram sane meminisse Atticos numerorum terminationes in comp. servasse, de qua re insignis est locus ex Herodiano περί Παθῶν ab Etymologo asservatus p. 346, 14. Ἐξάκλινον, ἑξάπουν, Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἑξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἐξη

Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 184." Schæf. Mss. A Jambl. V. P. 278. K. * Περμπαδάρχης, ET] Περμπαδάρχος, Qui quinque militibus præest: pro quo supra πεντάδαρχος, a πεντάς. Xen. K. Π. 2, (3, 9.) Οὐτῶ δὴ οἱ περμπαδάρχοι αὐτῶν παρήγον. Apud Eund. legitur ETIAM Περμπάς, haud scio an pro πεμπάς: 'Ελλ. 7, (2, 6.) p. 365. 'Αφ' ἐκαστῆς δὲ τῆς πεμπτάδος εἰς ἡμεροφύλαξ ἐλείπετο. Dicitur enim πεμπάς Numerus quinque militum, quibus qui præest, περμπαδάρχος. ["Zeun. l. c. Fischer. l. c." Schæf. Mss, Schn. Lex. Suppl.]

Περμπάζω sive Περμπάζομαι, Numero per πεμπάδας: nam Eust. exp. κατὰ πέμπε, ἡγουν πέντε, ἀριθμεῖν. Idem etiam πεμπάζειν simpliciter pro ἀριθμεῖν usurpari tradit. Apoll. Rh. 2, (975.) εἴ τις ἕκαστα Περμπάζει, Si quis singula enumeret, sc. fluentia quæ e se Thermodon emittit: ubi Schol. πεμπάζειν ait significare ψηφίζειν et μετρεῖν. Passiva voce, sed in act. signif., utitur Hom. Od. Δ. (412.) Αὐτὰρ ἐπὶν πάσας πεμπάσσεται ἡδὲ ἴδεται, Λέξεται ἐν μέσσοισι, ubi Schol. quoque exp. κα

